

Helga Zepp-LaRouche: 25 år efter den forpassede chance i 1989 har vi endnu en chance – denne gang den sidste!

2. nov. 2014 – Et kvart århundrede er lang tid. I mellemtiden er en hel generation, som er født efter Murens fald den 9. nov. 1989, vokset op, og blandt dem, som dengang var børn, har mange kun en vag erindring om denne dag. Og dog var dette øjeblik en af historiens sjældne stjernestunder, et af disse kostbare øjeblikke, hvor menneskehedens skæbne kunne have været vendt til en positiv epoke.

Det var et utroligt øjeblik; folk klatrede op på Muren, dansede på den og omfavnede hinanden med glædestårer strømmende ned over ansigtet. Og også i de følgende uger lå der en uhyre spænding over Tyskland – den latente uvished om det ville forblive fredeligt, men også en løftet stemnings magi. Beethovens 9. symfoni blev samtidig udsendt to gange over tysk fjernsyn til jul og syntes at være den eneste komposition, som kunne give dette historiske øjeblikks løfte passende udtryk.

Hvad er det, som er gået så katastrofalt skævt? I dag befinder store dele af verden sig i kaos, vi er på randen af en tredje, termonuklear verdenskrig, som ville udslette menneskeheden, hele Sydvestasien er blevet til Helvede på Jord, hvis terrorudsendinge også truer Europa, USA, men også Rusland, Kina eller Indien, og med Ebola truer en pandemi, som på grund af kriminelle undladelsessynder udgør en fare for hele menneskeheden.

Allerede umiddelbart efter Murens fald foreslog Lyndon LaRouche programmet for »Den produktive trekant Paris-Berlin-Wien«, med hvilket Østeuropas industrielle kapacitet kunne have været reddet og moderniseret. Efter Sovjetunionens opløsning foreslog vi så, med programmet for den Eurasiske Landbro som den Nye Silkevej, et koncept, med hvilket Europas og Asiens befolknings- og industricentre kunne være blevet forbundet gennem opbygning af infrastrukturen og de såkaldte udviklingskorridorer. Da den hidtidige modstander i den Kolde Krig, Sovjetunionen, ikke længere eksisterede, kunne denne Nye Silkevej også have dannet grundlag for en fredsorden for det 21. århundrede, som forbandt folkeslagene.

I stedet for besluttede de neokonservative i kredsen omkring præsident Bush sr. og Margaret Thatcher at udvide den eneste, tilbageblevne supermagt, med Det britiske Imperium som model. Med Sovjetunionens forsvinden fandtes der ikke længere nogen, som kunne tvinge dem til at overholde de regler for gensidig kontrol eller krisehåndtering, som selv under den Kolde Krig blev anset for selvfølgelige.

Meget hurtigt fandt man det ikke nødvendigt at holde de løfter, man havde givet Rusland om, at NATO aldrig ville udvides til Ruslands grænser, og skridt for skridt fulgte NATO's og EU's udvidelse mod øst og inddæmningen af Rusland frem til den aktuelle trussel om udstationeringen af polske, militære støttepunkter ved den russiske grænse.

For det nye globaliseringsregime var folkeretten, som er baseret på Den westfalske Fredstraktat, en forhindring, som det gjaldt om at afskaffe så hurtigt som muligt. Den nationale suverænitet, som garanteres i FN-charteret, og som stammer fra Den westfalske Fredstraktat, skulle ofres for overnationale strukturer, såvel som for den angivelige ret, at man måtte intervenere militært i hele verden af »humanitære« grunde, som kom til udtryk i doktrinen om »Ansvar for at beskytte« (R2P, Responsibility to Protect). Den blev ledsaget af regimeskift imod »skurkestater« som Irak, Afghanistan, Libyen og også

gerne Syrien og, om muligt, Iran; af »farverevolutioner«, som finansieredes med milliarder, og hvor betalte aktivister mobiliserede imod regeringer, som endnu ikke havde underkastet sig Imperiet – i Ukraine, i Georgien, i det »Arabiske Forår«; Thailands destabilisering, efterfulgt så snart som muligt af et »Maidan i Rusland«; dernæst uighurernes opstand i Xinjiang-provinsen imod Kina, og sluttelig Honkong.

Ud af Zbigniew Brzezinskis oprindelige »Islamiske kort« i 1980'erne mod Sovjetunionen i Afghanistan voksede så Taliban, al-Qaeda, al-Nusra og nu sluttelig IS-kalifatet; i et kontinuerligt skift blev gårsdagens »frihedskæmpere«, som skulle fjerne »skurkestater«, og som måtte støttes med amerikanske og britiske våben, til terrorister, som man måtte føre krig imod – naturligvis altid ledsaget af en yderligere ophævelse og indskrænkning af borgerrettighederne og den angivelige nødvendighed af at totalovervåge sin egen og sine forbundsfællers befolkning.

Parallelt med afskaffelsen af den internationale retsorden gennem den brutale dominans af den stærkeres ret fulgte også fjernelsen af de love, som havde beskyttet det almene vel inden for det økonomiske område. Afreguleringen af banksektoren var til stadig større fordel for spekulanterne på bekostning af industri og landbrug. Svælget mellem rig og fattig blev stadig større, hvor 85 personer ejer lige så meget rigdom, som 3,5 milliarder mennesker. Det fald i levestandarden i den såkaldte »fjerde verden«, som har stået på i årtier, og som er forårsaget af Den internationale Valutafonds betingelsespolitik og gribbefondenes praksis, har frembragt betingelser, hvoraf Ebola blot er et eksempel på de kommende, smitsomme sygdomme, som truer menneskehedens eksistens.

Og alt imens NATO's doktrin under den Kolde Krig, MAD-doktrinen, Mutual Assured Destruction (garanteret gensidig ødelæggelse) – altså, at menneskeheden selv ville udløse sin gensidige udslettelse i tilfælde af atomkrig – allerede var et

barbarisk Damoklessværd, som hang over menneskehedens hoved, så er forandringen efter afslutningen af den Kolde Krig endnu værre. For nu er det amerikanske missilforsvarssystem i Østeuropa, såvel som doktrinen om »Global Prompt Strike« og »Air Sea Battle« imod Kina, alle baseret på den utopiske forestilling, at det ved hjælp af ny teknologi, såsom cyberkrig, Stealth-teknikker og højpræcisionssystemer, skulle være muligt at vinde et førsteangreb mod Rusland, Kina og andre atommagter.

Det frygtelige er ikke blot, at dette Imperium, med alle disse rænkespil, har efterladt et blodigt spor af kaos og ødelæggelse; det afskyelige er, at »Europa« og Tyskland som en vasal næsten kritikløst har tilsluttet sig denne politik. Det allerførste, som må ske, er en uforbeholden indrømmelse af, at denne politik er fuldstændig og totalt mislykket og har bragt verden til randen af selvødelæggelse.

Lykkeligvis har de stater, som var blevet udset som ofre af denne imperiepolitik, taget konsekvensen og skabt en radikalt anden politisk og økonomisk mulighed. Organisationer, som tilsammen udgør mere end halvdelen af menneskeheden – BRIKS-staterne, UNASUR, CELAC, SCO, ASEAN og andre stater – har i over et år været i gang med at opbygge en alternativ, økonomisk verdensorden. Den kinesiske præsident Xi Jinping har sat opbygningen af den Nye Silkevej på dagsordenen i alle disse organisationer, som efterfølgende som sit resultat har haft en overflod af infrastrukturprojekter, avantgardeprojekter inden for energiområdet og rumforskning, kreditinstitutioner til finansiering af realøkonomien, såvel som kulturelt samarbejde på baggrund af de respektive, højkulturelle traditioner; en overflod, som man efter europæiske forhold næppe mere kan forestille sig.

Kina, Indien, Rusland, Brasilien, Sydafrika, men også mange andre stater, som er blevet smittet med BRIKS-staternes utrolige optimisme, virkeliggør i dag netop det, som vi for 23 år siden foreslog med den Eurasiske Landbro/Nye Silkevej. Det

vil sige, at dette program ikke mere blot er en idé, men at det nu også bliver omsat i praksis.

I BRIKS-staterne har der, frem for alt på grund af de fremragende lederegenskaber hos sådanne personligheder som Xi Jinping, Narendra Modi, Vladimir Putin, Dilma Rousseff og Jacob Zuma, længe hersket en optimisme i befolkningen med hensyn til fremtiden, som så godt som heller ingen i Europa blot kan forestille sig. Alle disse nationer ser sig selv som fremtidige rumfartsnationer, som innovationssamfund og kulturnationer, der fremstiller menneskehedens fremtid langt mere menneskelig, og som vil indlede en fuldstændig ny æra.

Konsekvensen af det her fremførte er, at verden i dag, 25 år efter Murens fald, atter er splittet: på den ene side finder vi den transatlantiske verden, som forfølger en imperial, monetaristisk politik til fordel for små magteliter, og på den anden side finder vi en dynamisk kombination af stater, som har forpligtet sig til et lederskab til fordel for det almene vel og menneskehedens fremtid. De gode nyheder er, at denne splittelse på ingen måde er et jerntæppe, men på baggrund af Silkevejen er et åbent koncept, som alle verdens stater inviteres til at deltage i og arbejde med på.

Virkeliggørelsen af den Nye Silkevej 25 år efter Murens fald, som et koncept, der skal forbinde folkeslagene, betyder ikke blot en fantastisk chance for, at vi her i Europa kan komme ud af vores nuværende dilemma, som består i, at vi som vasaller i det angloamerikanske imperium er viet til den sikre undergang, men det betyder også en triumf for de idéers magt, hvis tid er kommet.

Og der findes intet bedre kunstværk til at fejre denne årsdag (den 9. november – Murens fald), end Beethovens komposition over Friedrich Schillers »Ode til glæden«[1] med ordene:

Favnet være millioner!

Glædens kys til hver især!

Brødre – over stjernerens hær

Må der bo en mild forsoner.

[1] Se den tyske og danske tekst [her](#)